

■ Ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Προφήτου Ἡλιοῦ (20ῆ Ἰουλίου)

«Θαῦμα βεβαιωτικὸν» τοῦ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου

*«Τοῖς τῶν Πατέρων οὖν ἐφησυχάσωμεν Ὅροις,
μαρτυρουμένοις καὶ θεοσημεΐαις τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν»*

(Ἱεροῦ Μελετίου Πηγᾶ)¹

ΤΟ ΠΑΡΑΤΙΘΕΜΕΝΟ Θαῦμα, τὸ ὁποῖο ἐτελέσθη μαζί μὲ ἄλλα εἰς ἀνύποπτον χρόνον (πρὸ τοῦ 1924), ἀποδεικνύει σαφέστατα, ὅπως λέγει ὁ Ὅσιος Νικόδημος Ἁγιορείτης, ὅτι

«περισσότερον εὐαρεστεῖται ὁ Θεὸς εἰς τὴν Τάξιν τοῦ Πασχαλίου καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν τοῦ Καλανταρίου τοῦ ἐδικοῦ μας, παρὰ εἰς τὴν ἀκρίβειαν τοῦ Πασχαλίου καὶ Καλανταρίου τῶν Λατίνων»².

Ἐπίσης, μαρτυρεῖ ἀναμφισβητήτως, ὅτι πράγματι ὁ Θεὸς *«ἀσχολεῖται μὲ τὰ ἡμερολόγια»!*

Περὶ τοῦ Θαύματος αὐτοῦ γράφονται συνοπτικῶς στὸ Ἱερὸ Πηδάλιον τὰ ἑξῆς:

«Ὅρα τὸν Δοσίθεον (Βιβλίον Β΄, Περὶ τῶν ἐν Ἱεροσολύμοις Πατριαρχεουσάντων, σελίδι 1192) διηγούμενον, ὅτι εἰς τὸ Βελιγράδιον, εὕρισκομένου ποτὲ τοῦ Ἱεροσολύμων Παΐσιου (1645-1660), ἠκολούθησεν ἓνα θαῦμα, βεβαιωτικὸν μὲν τοῦ ἡμετέρου Καλανταρίου, ἀναιρετικὸν δὲ τοῦ τῶν Λατίνων· ἤτοι ἡ ζύμη ὑπὸ Λατινίδος μὲν ζυμωθείσα κατὰ

τὴν ἡμέραν τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ, μεταβληθεῖσα δὲ εἰς πέτραν κίσσηρα (ἐλαφρόπετρα) »².

* * *

ΛΗΓΕΙΤΑΙ ὁ ἱερὸς Δοσίθεος Ἱεροσολύμων (1669–1707), ὅτι ὅταν κάποτε ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Παῖσιος (1645–1660) εὐρίσκετο στὸ Βελιγράδι συνέβη τὸ ἐξῆς θαῦμα, τὸ ὁποῖο ἐπιβεβαίωσε, ὅτι ἡ Ἡμερολογιακὴ Μεταρρύθμισις, τὴν ὁποία εἶχε κάμει ὁ Πάπας Γρηγόριος ΙΓ΄ τὸ 1582, δὲν ἦταν εὐάρεστη στὸν Θεό.

Μία γυναίκα τοῦ Παπικοῦ δόγματος (Λατινίς) ἤθελε νὰ ζυμώσῃ κατὰ τὴν 20ῆ Ἰουλίου, ὅποτε τελεῖται ἡ μνήμη τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ἡλιοῦ καὶ εἶναι ἀργία γιὰ τοὺς Ὁρθόδοξους.

Τότε, μία εὐσεβὴς Ὁρθόδοξος γυναίκα τῆς εἶπε: «*Σήμερόν ἐστιν ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἡλιοῦ τοῦ Προφήτου καὶ μὴ ἄπτου ἔργων*».

Ἡ Λατινίς ἀπήντησε: «*Δέκα παρηλθον ἡμέραι ἀπὸ τῆς ἑορτῆς Ἡλιοῦ τοῦ Προφήτου*» (τότε ἡ ἡμερολογιακὴ διαφορὰ ἦταν δέκα καὶ ὄχι δεκατριῶν ἡμερῶν)³.

Ἔτσι λοιπὸν ἄρχισαν νὰ φιλονεικοῦν μεταξύ τους γιὰ τὸ θέμα, ἂν καλῶς προσετέθησαν ἀπὸ τοὺς Παπικοὺς οἱ δέκα ἡμέρες, καὶ στὸ μεταξύ ἄρχισε τὸ ζύμωμα ἢ Λατινίς.

Ἀλλά, ὦ τοῦ θαύματος !... μεταβλήθηκε τὸ ζυμάρι στὰ χέρια τῆς σὲ κίσσηρα (ἐλαφρόπετρα) !...

Καὶ ἀκούσθηκε στὴν Σερβία τὸ θαῦμα αὐτὸ καὶ μοιράσθηκαν οἱ ἄνθρωποι μεταξύ τους αὐτὴν τὴν πέτρα, γιὰ ἀπόδειξι τοῦ μεγάλου αὐτοῦ Θαύματος.

Ὁ Πατριάρχης Παῖσιος ἔλαβε καὶ αὐτὸς ἓνα μέρος ἀπὸ τὴν πέτρα, τὸ ὁποῖο μέχρι τώρα εὐρίσκεται κρεμασμένο στὴν Εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ἡλιοῦ στὸ Μοναστήρι του στὴν Ἱερουσαλήμ⁴.

* * *

Σχόλιον ἐπὶ τοῦ Θαύματος ὑπὸ Εὐγενίου Βουλγάρεως

«Κατὰ τὸ 1645, ὅτε ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Θεοφάνης, Πατριάρχης τῆς Ἁγίας Πόλεως εἶχε προχειρισθῆ ὁ Παῖσιος, ἄνδρας ἔνθεος, ὁ ὁποῖος μετῆλθεν ἐπ' ἄρκετὸν καὶ τὸν ἀσκητικὸν βίον, καθ' ὑπερβολὴν ἀκτῆμων, ὥστε, κατὰ τὸ εὐαγγελικόν, οὔτε πῆραν, οὔτε τίποτε ἄλλο νὰ ἀποκτήσει, καὶ περὶ τὰ θεῖα ζηλωτῆς καὶ ἀνδρείος κατὰ τὴν ψυχὴν, ὅπως μαρτυρεῖ περὶ αὐτοῦ ὁ Δοσίθεος (εἰς τὸ Περὶ τῶν Ἱεροσολύμοις Πατριαρχευσάντων, Βιβλ. Ιβ', Κεφ. β', παραγρ. β'), τοῦ ὁποῖου τῆς ἴδιες λέξεις ἐγὼ θὰ παρεθέσω....

Ἦτο, λοιπόν, ἀναγκαία, ὅσον τίποτε ἄλλο, καθὼς ἐγὼ νομίζω, διὰ τοὺς Σέρβους ἢ πετροποιῖα ἀπὸ τὴν ζύμη, γιὰ νὰ μείνουν ἐδραῖοι καὶ στερεοί, ὅπως ἡ πέτρα αὐτὴ στὴν ὁμολογία τῆς ὀρθῆς καὶ Πατροπαραδότου Πίστεως· οὔτε τὴν παλαιὰν ζύμη τῆς εὐσεβείας, τὴν ὁποῖαν ἐκ τῶν προγόνων παρέλαβον, σὲ ζύμη νέαν καὶ πρόσφατον τὴν τοῦ Παππισμοῦ νὰ μεταβάλλουν, ὑποχωροῦντες στὴ βία τῶν φρατόρων, οἱ ὁποῖοι πρὸ πολλοῦ ἀγωνίζονται νὰ μεταζυμώσουν αὐτοὺς καὶ μὲ παντοίους τρόπους νὰ ψηλαφοῦν τὴν πληγὴν.

Σὲ κανένα δὲ νὰ μὴ φανῆ, ὅτι ὑπῆρξε μιὰ τόσο μεγάλη θαυματουργία περιττὴ ἐξ αἰτίας μιᾶς μικρᾶς καινοτομίας περὶ τὸ Καλανδάριον (ἡμερολόγιον). Καθ' ὅτι ἐξάπαντος καὶ ἄμικρὰ ζύμη, ὅλον τὸ φύραμα ζυμοῖ” (Α΄ Κορ. ε΄ 6) »⁵.

Ὁ Διδάσκαλος τοῦ Γένους Εὐγένιος Βούλγαρις, Ἀρχιεπίσκοπος Σλαβονίου καὶ Χερσῶνος (1716-1806).

1. **Émile Legrand**, *Lettres De Mélétius Pigas*, Paris 1902, σελ. 155, «Τόμος Ἀλεξανδρινὸς περὶ τοῦ Πασχαλίου».

2. **Όσιού Νικοδήμου Ἀγιορείτου**, Ἱερὸν Πηδάλιον, σελ. 9, ὑποσημ. εἰς τὸν Ζ΄ Ἀποστολικὸν Κανόνα.
3. Κατὰ τὸ 1582, ἔτος τῆς Παπικῆς Μεταρρυθμίσεως, ἡ διαφορὰ μεταξύ Ἰουλιανοῦ καὶ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου ἦταν 10 ἡμερῶν, ἡ ὁποία ἔκτοτε βαίνει συνεχῶς αὐξανομένη κατὰ μίαν ἡμέραν ἀνὰ αἰῶνα, ἐκτὸς ἐὰν τὸ τελευταῖο ἔτος τοῦ αἰῶνος (*«ἐπαιώνιον ἔτος»*) εἶναι δίσεκτον, δηλαδὴ διαιρεῖται διὰ τοῦ 4 (π.χ. τὸ 1600, τὸ 2000, τὸ 2400). Ἡ νῦν διαφορὰ τῶν 13 ἡμερῶν θὰ διατηρηθῆ μέχρι τοῦ ἔτους 2099. Οἱ ἐπόμενες διαφορὰς θὰ ἀκολουθήσουν τὴν ἐξῆς πορεία: κατὰ τὸ διάστημα 2100-2199 θὰ εἶναι 14 ἡμέρες· τὸ διάστημα 2200-2299 θὰ εἶναι 15 ἡμέρες· τὸ διάστημα 2300-2499 θὰ εἶναι 16 ἡμέρες κλπ.
 - **Σημειωθῆτω**, ὅτι τὸ 1583, στὸν *«Ἀλεξανδρινὸν Τόμον»*, ὁ Ἱερὸς Μελέτιος Πηγαῖς ἐχαρακτήριζε τὴν διαφορὰ τῶν 10 ἡμερῶν ὡς *«δεκαθήμερον ἔκτρομα»* (Émile Legrand, ἔνθ' ἄνωτ., σελ. 141).
4. **Ἱεροῦ Δοσιθέου Ἱεροσολύμων**, Περὶ τῶν ἐν Ἱεροσολύμοις Πατριαρχευσάντων/«Δωδεκάβιβλος», Βιβλίον Β΄, Κεφάλαιον Β΄, §β΄, τ. Γ΄, σελ. 105-106, ἔκδ. Β. Ρηγοπούλου, Θεσσαλονίκη 1983.
5. **Εὐγενίου Βουλγάρεως**, Ἐκκλησία Ἁγίων – Θαυμάτων – Διωγμῶν (Ἐπιστολὴ Εὐγενίου τοῦ Βουλγάρεως πρὸς Πέτρον τὸν Κλαίρκιον περὶ τῶν μετὰ τὸ Σχίσμα Ἁγίων τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν γινομένων ἐν αὐτῇ), ἐκδόσεις «ΤΗΝΟΣ», Ἀθῆναι 1993, σελ. 63-65, ὑπογραμ. ἡμέτ. (νεοελληνικὴ ἀπόδοσις).